

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2516/2025
04.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Иветић адвокат из ..., против туженог “LEAR CORPORATION” д.о.о. из Новог Сада, чији је пуномоћник Ненад Ковачевић адвокат из ..., ради накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1452/24 од 26.02.2025. године, на седници одржаној 04.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1452/24 од 26.02.2025. године.

Свака странка сноси своје трошкове поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 259/2024 од 01.07.2024. године, исправљеном решењем истог суда од 29.11.2024. године, ставом првим изреке одбијен је захтев туженог за прекид поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име неисплаћене накнаде зараде за период од 24.12.2019. до 27.02.2020. године исплати 78.361,27 динара укупно (од чега 57.146,37 динара на име главнице и 21.214,90 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до обрачуна 08.10.2023. године), док је тужбени захтев преко досуђеног, а до траженог износа од 90.980,00 динара одбијен (за 12.618,76 динара). Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде зараде за период од 28.02.2020. до 08.02.2022. године исплати 696.249,41 динар на име главнице са законском затезном каматом од 09.10.2023. године до исплате, као и 191.658,54 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до обрачуна 08.10.2023. године, док је тужбени захтев одбијен за исплату изгубљене зараде за период након 08.02.2022. до 26.10.2022. године преко досуђеног, а до траженог износа од 995.664,77 динара (за 299.415,36 динара) и за законску затезну камату на досуђени износ главнице од 28.02.2020. до 08.10.2023. године, као и за законску затезну камату обрачунату од доспелости сваког месечног износа до 08.10.2023. године преко досуђеног износа од 191.658,54 динара до траженог износа од 238.302,05 динара (за 44.643,51 динар). Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати 117.913,48 динара на име четири зараде тужиље са

законском затезном каматом од 26.10.2022. године до исплате, док је одбијен захтев преко досуђеног а до траженог износа од 530.610,73 динара (што представља 18 зарада тужиља). Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да за тужиљу обрачуна и уплати на напред наведене износе изгубљене накнаде зараде из става трећег изреке доприносе за обавезно социјално осигурање, док је одбијен тужбени захтев за уплату доприноса за дан 27.02.2020. године. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 266.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је ставом седмим изреке тужиља ослобођена обавеза плаћања судских такси. Решењем истог суда П1 259/2024 од 29.11.2024. године одбијен је предлог тужиље за доношење допунске пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1452/24 од 26.02.2025. године, ставом првим изреке, жалба тужиље делимично је усвојена, а делимично одбијена, па је првостепена пресуда укинута у одбијајућем делу одлуке о захтеву тужиље за исплату накнаде штете преко досуђеног износа од 117.913,48 динара до траженог износа од 530.610,73 динара и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је у преосталом одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву пресуда потврђена, а решење о трошковима поступка преиначено тако што је тужиљи досуђен још и износ од 6.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужиље против решења од 29.11.2024. године о одбијању предлога тужиље за доношење допунске пресуде и то решење потврђено.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), којим је прописано да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

За поступак у парницама из радних односа, одредбама ЗПП (глава XXIX) прописана су посебна правила (чл. 436. до 441), па и оно према коме је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441). На питања које одредбама ове главе нису другачије уређена, па и на оцену дозвољености ревизије у осталим парницама из радног односа, у које спада и парница у конкретном случају, примењују се остале одредбе ЗПП. Сагласно одредбама члана 403. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену (став 1); с тим што је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано; 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака; 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став 2); док ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (став 3). Ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (члан 28. став 1. ЗПП).

У конкретном случају ради се о парници из радног односа у ком је у ранијем току поступка делимичном пресудом Основног суда у Новом Саду П1 702/2020 од 29.09.2021. године поништено решење туженог о отказу уговора о раду тужиљи због непоштовања радне дисциплине за време трајања рада. Наведена делимична пресуда је постала правноснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3525/21 од 24.01.2022. године. Након што је Врховни касациони суд пресудом Рев2 2678/2022 од 26.10.2022. године одбио ревизију изјављену против означене другостепене пресуде, настављено је суђење по захтеву тужиље за исплату накнаде зараде за период одсуства.

Ревизијом тужиље побија се другостепена одлука у делу којом је потврђено одбијање тужбеног захтева за исплату укупног износа од 358.677,63 динара. Означена вредност предмета спора која се побија ревизијом очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе 08.05.2020. године (када је средњи курс евра износио 117,5891 динар), због чега је изјављена ревизија недозвољена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 413. у вези с чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка по ревизији из другог става изреке овог решења донета је на основу члана 165. став 1, у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, с обзиром да тужиља није успела у поступку по ревизији, а да издаци за састав одговора на ревизију нису били нужни.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић